

Korona i Bellapalma

Publisert i Klassekampen 18.07.20

Bellapalma er en fiskerlandsby sør i Italia. Ikke langt fra Sicilia og ikke langt fra Napoli. Da fisken forsvant på begynnelsen av 1950-tallet inviterte de turistene. Min mor var blant de første som kom. Det var i 1953. Hun kom nordfra og var blek i håret, hadde fregner og flust med penger. Jeg har også fregner, var rødlig i håret, mens pengene er det verre med. Min far var en av byens viktige fiskere. Han het Tomaso og han kjente godt turistene nordfra. Min mor var en de mange snille damene som kom om sommeren, en for hver sommermåned, en av fire som brakte rikdom, en ny motor, nye seil, ny båt, år om annet. Da jeg var fire år, kom det til et opprør i Bellapalma. Tomaso, min far, ledet opprøret. De ville bygge en molo i byen og ikke satse alt på turistene. Moloen ville ha gjort det mulig for fiskerne å gå ut i all slags vær. Men den ville tatt den hvite sandstranda og dermed stoppet turiststrømmen. På torget i Bellapalma tok presten Pater Leones ordet. Ordsiftet hadde vært hardt og far hadde argumentert godt, men Pater Leone viste vei. Uten turistene fra nord, uten de snille damene, ville en forfalle til fattigdommen slik den hadde vært før fisken forsvant. Fiskerne kunne ikke fø sine familier den gangen og mange blei borte på sjøen, så enkene var mange. Opprøret døde ut. Min far sa seg fornøyd med sine fire nordboere og jeg grodde opp, mest hos mine nonni. Bestefar fiska fra sin lille, gamle båt og bestemor dyrka grønnsaker i hagen og stelte geitene i heiene over byen. Tomaso var for det meste hos Zi'Alexis Trattoria når han ikke var ute med båten som mor hadde skaffet ham en sommer for lenge siden. Med båten forsynte han Zi'Alexis med contrabande fra både Sicilia eller Napoli. Det var en herlig tid.

I 2020 er det slutt. Mor døde der nord og jeg er blitt en gammel mann, nonni er også borte. Tomaso, min far, nærmer seg 100 år. Han har ikke lenger noen snille venninner fra nord. Vinteren 2020 inntok Corona Italia. Først fra nord, så lenger sør. Ikke egentlig, ingen corona her sør. Men Bellapalma mistet alle turistene. De snille damene, som hadde fødd deler av den mannlige befolkningen i nesten 70 år, kom ikke i år. Ingen hvit sandstrand ved en autentisk fiskerlandsby kunne lokke dem hit. Ingen turister, ingen contrabande, ingen penger. Heller ingen grønnsaker og ingen geiter. Tilbake var ønsket om en molo som kunne gjort det mulig å komme ut på havet til enhver tid, muligens fått noen fisk og muligens gitt føde til familien.

Inge Jørgensen inge@inge.no

Fritt etter Bjørneboe